

Je pravda, že bychom se normálního mírového života nemuseli obávat, hospodářské prognózy jsou dobré, ale bude svět ještě takový, jaký byl posledních 25 let? Po dlouhé době Evropu zasáhly důsledky válek ve světě, na které jsme dosud pohlíželi jako na příběhy, které se nás netýkají. Vždy si vzpomenu na knihu Jana Bati *Nové knížectví*, ve které uvádí, jak se Brazilci zpočátku dívali na zpravodajství z války v Evropě a říkali:

„Ti filmaři v Hollywoodu si taková zvěrstva vymýšlet nemusí, méně vraždění by stačilo,“
a to tak dlouho, než je zaplavily vlny uprchlíků.

Migrace musí mít dvě základní podmínky: výrazná motivace odejít a prostor, kam se dá migrovat. Dalším důležitým parametrem je mohutnost migrace.

Historické příklady migrace

Pokud Němci migrovali ve dvanáctém století do českých zemí ojedinele, usazovali se v českých obcích, obvykle se přizpůsobili a některá německá jména, mnohdy počeštěná, ukazují na tuto integraci. Ale jakmile začali osidlovat celé kraje, neměli se komu a jak přizpůsobovat, a zvláště pokud to bylo hned za hranicemi, zachovali si svoji kulturu a jazyk. Bylo jich dokonce tolik a jejich kulturní vliv byl tak velký, že asimilovali Čechy, kteří tam žili. Vidíme tedy na tomto příkladě, jaký druh migrace je nebezpečný a jak je potom nebezpečná menšina, která takto vznikne.

V dalším vývoji je velmi důležité mocenské a kulturní působení. Když byla německá kultura a jazyk prosazovány s mocenskou podporou a výhodami, a když česká kultura téměř zanikla, nebylo se o co opřít a germanizace potom využívala německou menšinu. Taková historická paralela se může naskytnout opět. Přitom konfliktní linií nemusí být zrovna jazyk, ale kulturní chování odvozené od náboženství.

Poněkud zavádějící pro mnohé dnešní úvahy je migrace do Ameriky. Argumentuje se tím, že se tam všechny národy integrovaly celkem bez problémů. Integrační podmínky nebyly ovšem nikterak mírné. Parametry života byly dány protestantskou morálkou a původní osadníci měli

v rukou hospodářské prostředky, a tím integrační podmínky. Kdo se nechtěl vzdát svého odlišného kulturního chování, živořil v etnickém ghettu a jeho potomci museli postupně přijmout americké hodnoty, aby se uplatnili. Židé si museli oholit pejzy a odložit klobouky, jinak by je nikdo nezaměstnal, nikdo od nich nic nekoupil, svoje kulturní chování mohli zachovávat jen ve svém prostředí, které se ovšem pomalu integrovalo. Pouze černoši byli ve své integraci problematizováni kvůli barvě pleti, která navíc signalizovala odlišné chování na základě jiné genetické výbavy. Přestože se protestanti postupně stali menšinou, jejich kulturní vzor je v Americe dodnes rozhodující.

Nezáleží na náboženství, které občan USA vyznává doma, záleží na chování na veřejnosti. Nicméně americký národ uznávající všechna možná náboženství a etnika je ve své poměrně jednoduché a tolerantní vůli jednotný. Tuto jednotu vytvořily smíšené pracovní kolektivy, ulice, na kterých se prodávalo zboží, spolky, ve kterých se lidé bavili, a kultura kin, divadel a veřejných vystoupení; to vše vytvořilo Ameriku s jednotnou vůlí. Etnika musí spolupracovat, protože žijí roztroušeně, nemají svoje území ani historii vztaženou k území; musí být všichni Američané. Tento vzor v Evropě napodobit nelze, historická území to nedovolují.

Myslím si, že v klasickém americkém prostředí v minulém a předminulém století muslimové existovat nemohli. Tenkrát by si totiž po každém výstupu z ghetta museli odložit šátky, zapomenout na dodržování ramadánu, oblékat se do texasek a na hlavě mít kovbojské klobouky. Jinak by je nikdo nezaměstnal a také by od nich nikdo nic nekoupil, jen s odporem by jim odpověděl na otázku, nepustil je na kulturní vystoupení a nemohli by se stát členy spolku. To muslim buď akceptoval a pomalu opouštěl svoji víru, nebo musel živořit v ústraní. Francie se chovala ke svým přistěhovalcům podobně, a proto integrovala mnoho národností.

Pokud by se do Ameriky nebo do Francie přistěhoval nějaký národ nebo etnikum ve velké míře, zaujal celé kraje, žádná integrace by nebyla. Úspěšnost integrace tedy spočívá v množství migrantů, jejich rozrůzněnosti, jejich rozprostření v prostoru a na integračních podmínkách (viz 1).

Migrace dnes

Amerika, Francie a ostatní přistěhovalecké země jsou už dnes na rozcestí a integrace nefunguje. Co se změnilo?

Změnily se výrazně integrační podmínky. Zásadní změna je ve vysoké míře tolerance odlišného kulturního chování, další změna je v nedostatečně silném integračním prostředí. Zesílily dezintegrační tendence. Co to způsobilo?

Integrační prostředí oslabilo tím, že muslimové v západní Evropě nemají zaměstnání, žijí ve svých ghettech z podpor, neposílají děti do škol a peníze arabských šejků jim zajišťují jedinou výchovu v mádrásách, kde se ovšem učí jen korán, takže vlastně neznají jazyk a nemají žádné použitelné dovednosti pro zařazení do společnosti. Tato izolace proběhla jaksi nepozorovaně na základě bezbřehé tolerance. Problém nebyl, pokud jich bylo málo. Ale muslimské rodiny jsou početné, zvou k sobě další příbuzné z muslimských zemí, zatímco původní obyvatelstvo má málo dětí. Najednou je z toho nepříznivá situace. Ve Francii je v nižších ročnících 30 % školních dětí muslimského vyznání, jsou celá města, ze kterých původní obyvatelstvo utíká. Nastávají tlaky na uznání islámského práva. Jak se to mohlo stát?

Od šedesátých let se začaly prosazovat neomarxistické relativistické myšlenky, integrační chování společnosti bylo kritizováno jako xenofobní, byla hlásána „duhová společnost“, tedy bezbřehá tolerance ke všem odlišnostem. Především k odlišnostem kulturním a náboženským. Pokud je tolerance tak vysoká, že zasahuje kulturní prostředí, potom se kultura národa rozpadá a jednota se ztrácí. Národ se obvykle není schopen dohodnout, nastává morální chaos, protože „duhová společnost“ kromě tolerance morální pravidla neobsahuje, tradiční pravidla jsou znejistěna a odmítána, protože jsou prý xenofobní, nacionalistická apod.

Multikulturalismus je rozkladná idea, nedovoluje funkční společnost, zabraňuje shodě na zásadních parametrech soužití. To se zpočátku nemusí zdát jako podstatné, protože odlišných lidí je málo a jen postupně si zvykají, že by svoji odlišnost mohli uplatňovat. Jakmile je jich ovšem určitý počet a začínají se opravdu uplatňovat, nemůže společnost fungovat, protože není nikdo, kdo by stál nad kulturami, elity se bojí, aby některou z kultur nediskriminovaly, chybí morální pravidla, protože každé pravidlo je jen součástí jedné z kultur a nelze vyslovit takové, které by všem kulturám vyhovovalo. Dnes je konflikt evropské kultury s islámskou. Obě by si měly být rovny a obě by se měly vedle sebe uplatňovat. To ovšem není možné, protože islámská kultura vyžaduje dodržovat právo šaría, tedy nadvládu muslimů nad ostatními, podřízenost ženy a mnoho dalších neslučitelných pravidel s evropskou humanistickou civilizací. Svoji bezbřehou tolerancí se dostala západní civilizace do neřešitelné situace. Islámský terorismus je ovšem jen vrcholkem ledovce, sám o sobě nic neříká o paradigmatu doby, soustředit se jen na něj jako jediné zlo je odvádění pozornosti k zástupnému problému.

Migrace se tedy stává v této době mnohem nebezpečnější než kdykoliv jindy, protože integrační podmínky doslova zanikly. Pokud není migranty možno integrovat, vznikají už předem zcela

předvídatelně střety a války. Proto je dobře, když Česká republika migranty úplně odmítne, protože Evropská unie jí nedovolí, aby nastolila nějaké integrační prostředí, které by bylo účinné. Už dnes jsou naši veřejní činitelé osočováni z xenofobie. Což potom, až tu bude dostatečně velké množství migrantů, aby mohli dělat nepořádek a různé vzpoury. Jiná by byla situace, ve které by byly integrační podmínky příznivé. Západní Evropa je ovšem tak zafixována ve svém bludu „duhové společnosti“, že raději zanikne, než aby se ho vzdala. Je otázkou, zda ji musíme do hrobu následovat.

Uvolňování prostoru

Odpor proti přijímání migrantů má ovšem smysl jen tenkrát, když si svůj prostor budeme schopni obhájit i do budoucna, protože vzdorovat dnes, abychom stejně museli v budoucnu migranty přijmout, smysl nedává. Ukrajinci také vymírají a jejich přistěhovalectví k nám určitě nebude schopno krýt naše trvalé vymírání. Asiáté jsou sice pracovití a přizpůsobiví, ale to je jen tenkrát, když je jich málo; nejsem si jist, že nebudou mít svoje kulturní požadavky, jakmile jich bude větší množství. Jak jsem už naznačil, množství migrantů je rozhodující. Jaké množství se tedy může předpokládat?

Takové, jaké bude vymírání a celkové hospodářské poměry. Pomalý pokles obyvatel (o 10 % za jednu generaci) je udržitelný i s minimem přistěhovalců, zároveň je možno počet obyvatel snižovat bez ekonomických dopadů. Ale takový mírný pokles porodnosti dnes není. Je mnohem hroživější, téměř katastrofální a je tristní, že to sdělovací prostředky zamlčují a nedovolí diskusi na toto téma. Víze budoucna je pro populistické politiky nereálný požadavek, protože lid by potom takové, kteří říkají pravdu, nevolil. Kdo bude volit politika, který tvrdí, že vymíráme, že je to špatně a že bychom se nad tím měli zamyslet, a že, nedej Bože, by ženy měly mít o dítě víc. Jenže bez pravdy jsme na cestě ke špatným koncům. Tak jak to vlastně je?

Jestliže máme porodnost 1,2 – 1,4 dítěte na jednu ženu (za to ovšem nemohou jen ženy, ale celé paradigma doby), snadno si každý spočítá, že každá další generace bude o třetinu méně početná. Ono to samozřejmě není hned zřetelné, protože celkový počet občanů zahrnuje i prodlužování věku starců a imigraci příbuzných národů, o které ani nevíme. Ale za dvě generace to bude znamenat, že na dva starce bude jeden mladý člověk. V takové situaci mladí staré ani neobslouží v domovech důchodců, naše města se promění ve východní Německo, kde už jsou městečka z poloviny prázdná. Prudký úbytek nastane, když silné ročníky vymřou, najednou nás bude o třetinu méně, najednou budeme hledět s otevřenými ústy na skutečnost, která se dala předvídat, ale nikdo ji nechtěl vidět. Co budeme dělat? Migranti budou jedinou záchranou celého hospodářství. Jejich potřebné množství sice nelze dnes odhadnout, ale určitě to bude integračně nezvládnutelný počet, jak to vidíme dnes ve Francii, a vznik nebezpečných

menšin.

Nejpohodlnější je zaujmout stanovisko dnešního evropského establishmentu, který se už s likvidací kultury svých národů nejspíše smířil, jejich vlastní etnika je nezajímají a situaci řeší imigrací. Do hrobu chtějí zatáhnout i nás vyhrožováním, že nás za xenofobii potrestají. Vzpamatujeme se? Budeme mít dosti síly tomu všemu vzdorovat a chovat se vlastenecky? Ale stačí jen kulturní symbolické vlastenectví na základě identity, jak jej dnes mnozí hlásají? Má smysl vlastenectví bez dostatečně silného potomstva?

Udržitelná národní existence

Vymírání je možno zjednodušeně odvodit z těchto příčin:

1. 1.hédonismus – nechť se obtěžovat dětmi, odkládání a minimalizace přirozeného instinktu,
2. 2.socialismus, který zajistil důchodce na stáří, proto nepotřebují děti, aby je živily,
3. 3.liberalismus, který upřednostňuje nezávislé lidi, znevýhodňuje lidi zatížené rodinou nastavuje pro mladé rodiny špatné podmínky (nízké platy, drahé byty, hypotéky apod.).

Nelze tedy svádět tento stav na nějakou ideologii přímo a nelze to řešit jen přímými platbami. Také zde neřeším kvalitu populace, kterou snižují přímé platby za děti přijímané většinou ženami z vyloučených skupin neschopných vychovat děti k čemukoliv jinému, kromě pobírání podpory a příživnictví.

Národní sounáležitost a vůle se zachovat v naší kulturní podobě musí stát na prahu sebezáchovné reakce. Vymírání není jediným zhoubným jevem, dalším je znečišťování prostředí a zhoršující se zdravotní stav. To vše chce kompletní řešení v jakémsi nadčasovém myšlení. Objektem nadčasového myšlení musí být národní společenství opírající se o identitu. Nadčasové myšlení je nový prvek, který nebyl potřebný v dobách, kdy fungovaly přirozené principy, děti se rodily samozřejmě, lidské prostředky nedovolovaly ničit přírodní zdroje a manuální práce zajišťovala fyzickou vitalitu.

Na začátku je vlastenectví mladých lidí, kteří se konečně probudí k akci, odmítnou zástupné činnosti a hédonismus. Politická akce musí vytvořit prostředí, přičemž je zapotřebí se řídit nadčasovým myšlením, nikoliv nějakou ideologií, protože prostě v tomto novém paradigmatu žádná stará ideová teorie zcela neplatí. Myšlenková agenda vlastenectví a nástroje starých vlasteneckých organizací (Sokol) jsou připraveny k použití, k čemuž je pouze nutno přiřadit nadčasovou naléhavost zachování existence národa. Naši národní hrdinové nezachraňovali národ proto, aby následně zanikl nezájmem o vlastní osud a hédonickým životem.

Literatura

Giovanni Sartori – Pluralismus, multikulturalismus a přistěhovalci, Dokořán 2011

Vlastimil Podracký – Nadčasový humanismus, Marek Belza 2013

Vlastimil Podracký – Návrat k domovu, Votobia 2005

Vlastimil Podracký